NORAKSTS
Lieta Nr.A42421307
AA43–1453–09/4

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2009.gada 20.maijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja L.Slica,
tiesneši Ļ.Kušnire un M.Vīgants,

piedaloties pieteicējam *A.P.* un viņa pārstāvim *G.K.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Iekšlietu ministrijas pārstāvei Sanitai Pužulei,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.P.* pieteikumu par Iekšlietu ministrijas 2007.gada 2.janvāra lēmuma Nr.1 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, sakarā ar *A.P.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 6.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta (VUGD) priekšnieks par Valsts civildienesta likuma 15.panta otrās daļas, Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likuma 37.panta 3.punkta, Ministru kabineta 2003.gada 28.oktobra noteikumu Nr.594 „Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu darbinieku ar speciālajām dienesta pakāpēm disciplinārais reglaments" (turpmāk – Disciplinārais reglaments) 7.punkta un Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta 2005.gada 4.jūlija noteikumu Nr.9 „Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta darbinieku ētikas un uzvedības noteikumi" 4.punkta prasību pārkāpšanu, kas izpaudās Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumu" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 39.1.2.apakšpunkta prasību neievērošanā, saskaņā ar VUGD Atestācijas komisijas 2006.gada 6.jūlija ierosinājumu un Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likuma 41.panta pirmās daļas 7.punktu, 2006.gada 6.novembrī izdeva rīkojumu Nr.977 (turpmāk – Rīkojums Nr.977) par disciplinārsoda – atvaļināšana no dienesta ar 2006.gada 7.novembri – piemērošanu *A.P.*

Iekšlietu ministrija (turpmāk – IM), izskatot *A.P.* apstrīdēšanas iesniegumu, ar 2007.gada 2.janvāra lēmumu Nr.1 (turpmāk – Lēmums Nr.1), atstāja negrozītu Rīkojumu Nr.977.

[2] 2007.gada 2.februārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *A.P.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums par Lēmuma Nr.1 atcelšanu, atjaunošanu iepriekšējā darbā un vidējās izpeļņas izmaksu par piespiedu kavējuma laiku. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[2.1] Pārkāpums izdarīts atvaļinājuma laikā, neesot formas tērpā, nepildot dienesta pienākumus un nepastāvot nevienai citai pazīmei, ka pieteicējs būtu uzskatāms par ierēdni.

[2.2] Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likuma 43.panta pirmās daļas 3.punktā noteikts, ka atvaļināšana no dienesta var notikt tikai vairāk kā viena disciplinārpārkāpuma rezultātā. Savukārt IM, nepareizi interpretējot tiesību normas, vienu pārkāpumu uzskata par vairākiem pārkāpumiem.

[2.3] Nav ievērota Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām pakāpēm disciplināratbildības likuma (turpmāk – Disciplināratbildības likums) 20.panta pirmā daļa, kas noteic, ka lēmumu par disciplinārsoda piemērošanu var pieņemt mēneša laikā pēc disciplinārlietas ierosināšanas. VUGD Rīkojumu Nr.977 pieņēma 2006.gada 6.novembrī, līdz ar to pieteicēju vairs nebija tiesību sodīt.

[3.] Ar Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 6.novembra spriedumu pieteicēja pieteikums noraidīts.

Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[3.1] Tiesa no procesa dalībnieku paskaidrojumiem un lietā esošajiem materiāliem konstatē, ka lietā nav strīda par lietas faktiskajiem apstākļiem bet pastāv strīds par to, vai piemērotais disciplinārsods ir samērīgs, ņemot vērā to, ka pieteicējs pārkāpuma izdarīšanas brīdī nepildīja dienesta pienākumus.

[3.2] Tiesas ieskatā pieteicēja argumentam, ka pārkāpums izdarīts atvaļinājuma laikā, neesot formas tērpā, nepildot dienesta pienākumus un nepastāvot nevienai citai pazīmei, lai pieteicēju uzskatītu par ierēdni, nav nozīmes konkrētajā gadījumā. Tiesa ņem vērā, ka pieteicējs pirms atvaļināšanas no VUGD saskaņā ar Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likuma 27.pantu ieņēma amatu specializētā valsts civildienestā, tātad bija īpaši pakļauta persona. Īpaši pakļautajām personām ir jāpakļaujas ne tikai likumiem vai citiem normatīvajiem aktiem, bet arī iestādes iekšējiem noteikumiem, darba režīmam, priekšnieku likumīgajiem rīkojumiem, jāatbild par savas darbības vai bezdarbības likumību.

Saskaņā ar Disciplinārā reglamenta 7.punktu, ja darbinieka darbība vai bezdarbība kaitē Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu prestižam, tā uzskatāma par dienesta disciplīnas pārkāpumu. No minētā izriet, ka disciplinārsods var tikt noteikts par personas darbībām, kas nav savienojamas ar dienesta turpināšanu.

Tiesa konkrētajā gadījumā atzīst, ka pieteicējs pildījis valsts amatpersonas pienākumus VUGD, kas cita starp bija saistīti ar personu tiesību un likumīgo interešu aizsardzību glābšanas un civilās aizsardzības jomā.

Tādējādi tiesa uzskata, ka transportlīdzekļa vadīšana alkohola reibuma stāvoklī, it īpaši, ja ceļu satiksmes negadījumā cieš citi cilvēki, ir smags pārkāpums, kas vērsts uz citu sabiedrības locekļu tiesību nopietnu apdraudējumu. Tāpēc šāda rakstura pārkāpums valsts amatpersonas darbībās būtiski ietekmē uzticību valsts pārvaldei. Minētais ir pietiekams pamats, lai atzītu, ka šāda personas rīcība nav savienojama ar valsts uzdevumu pildīšanu, proti, dienesta turpināšanu.

[3.3] Iepriekš minētie apsvērumi izriet arī no tiesību normām, ar ko atbildētājs ir pamatojis Lēmumu Nr.1.

Valsts civildienesta likuma 15.panta otrā daļa noteic, ka ierēdnis amata pienākumu izpildes laikā un ārpus tā ar savu rīcību nedrīkst diskreditēt sevi, iestādi un valsti.

Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likuma 37.panta 3.punkts noteic, ka ierēdņa pienākums ir atbildēt par savas darbības vai bezdarbības likumību.

Disciplinārā reglamenta 7.punkts noteic, ja darbinieka darbība vai bezdarbība kaitē Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu prestižam, tā uzskatāma par dienesta disciplīnas pārkāpumu.

VUGD 2005.gada 4.jūlija noteikumu Nr.9 „Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta darbinieku ētikas un uzvedības noteikumi" 4.punkts noteic, ka darbinieks ar savu uzvedību un rīcību veicina sabiedrības uzticēšanos iestādei un ievēro katra sabiedrības locekļa cilvēktiesības (*sk. lietas 61.lapā*).

No Lēmuma Nr.1 pamatojuma redzams, ka iestādes noteiktā disciplinārsoda pamatā ir vesels tiesību normu un ētikas normu pārkāpumu kopums. No minētā ir secināms, ka administratīvajā lietā disciplinārsoda noteikšanai var būt pietiekami konstatēt arī tikai atsevišķu tiesību normu vai ētikas normu pārkāpumu, piemēram, vai pieteicējs ar savām darbībām ir respektējis citu sabiedrības locekļu tiesības. Piemēram, saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 6.punktu katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības. Tādējādi, ja lietā tiek secināts, ka pieteicējs transportlīdzekli vadījis būdams alkohola reibumā, ir pietiekams pamats atzīt, ka ar savām darbībām minēto normu pieteicējs ir pārkāpis. Tiesas ieskatā minētais jau būtu pietiekams pamats disciplinārsoda noteikšanai. Savukārt, ņemot vērā Lēmuma Nr.1 pamatojumu, pieteicējam disciplinārsods noteikts par tādu rīcību, ar kuru pieteicējs ir diskreditējis ne tikai sevi, bet arī iestādi un valsti, atzīstot, ka pieteicēja rīcība nav savienojama ar dienestu.

Tiesa uzskata, ka, ievērojot pieteicēja pārkāpuma raksturu un smagumu, pieteicēja atjaunošana amatā (Lēmuma Nr.1 atcelšana) nav pieļaujama.

[3.4] Pieņemot Lēmumu Nr.1, ir izdarīti lietderības apsvērumi konkrēta disciplinārsoda noteikšanai, proti, ņemts vērā izdarītā pārkāpuma smagums, pieteicēja iepriekšējā dienesta gaita, - ne tikai pozitīvais raksturojums, bet arī iepriekš pieļautais disciplīnas pārkāpums sakarā ar alkoholisko dzērienu lietošanu kā uzvedību raksturojoša pazīme. Tādējādi

tiesa nesaskata kļūdas iestādes lietderības apsvērumos un, ievērojot minēto, atzīst, ka pieteicējam piemērotais disciplinārsods ir samērīgs ar pārkāpuma raksturu.

Līdz ar to iepriekš minētais ir pietiekams pamats pieteicēja pieteikuma noraidīšanai, nevērtējot citus pieteicēja norādītos argumentus.

[4] Par minēto Administratīvās rajona tiesas spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kas pamatota ar šādiem apsvērumiem.

[4.1] Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 81.panta otrā daļa nedod tiesības augstākai iestādei atcelt administratīvo aktu un uzlikt par pienākumu izdot jaunu administratīvo aktu.

[4.2] Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likuma 43.panta pirmās daļas 3.punktā noteikts, ka atvaļināšana no dienesta var notikt tikai vairāk kā viena disciplinārpārkāpuma rezultātā. Tiesa nav pareizi interpretējusi minēto tiesību normu un vienu pārkāpumu uzskata kā vairākus pārkāpumus.

[4.3] Nav ievērota Disciplināratbildības likuma 20.panta pirmā daļa, kas noteic, ka lēmumu par disciplinārsoda piemērošanu var pieņemt mēneša laikā pēc disciplinārlietas ierosināšanas. Tā kā no disciplinārlietas ierosināšanas līdz VUGD lēmumam 2006.gada 6.novembrī pagāja vairāk kā mēnesis, tad pieteicēju vairs nebija tiesību sodīt. Tiesa spriedumā nav vērtējusi šo procesuālo tiesību normu pārkāpumu.

[4.4] Nav saprotams kāds ir sabiedrības ieguvums no pieteicēja atbrīvošanas no amata, jo pārkāpums tika izdarīts atvaļinājuma laikā, pieteicējam neesot formas tērpā, nepildot dienesta pienākumus, nepastāvot nevienai citai pazīmei, ka pieteicējs ir ierēdnis un VUGD darbinieks, pieteicēja dienesta raksturojumā ir tikai pozitīvas atsauksmes par pieteicēja profesionālo darbu un attiecībām ar kolēģiem.

[4.5] Secinājums, ka piemērotais disciplinārsods ir samērīgs ar pārkāpuma raksturu, nav izprotams, vērtējot to kopsakarā ar Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likuma 43.panta trešo daļu.

Krimināllikuma 260.panta trešajā daļā ir paredzēta atbildība par nodarījumu, kurš izdarīts aiz neuzmanības.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu un apelācijas sūdzību uzturēja. Atbildētāja pārstāve apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir nepamatota un pieteikums ir noraidāms.

[7] APL 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma

251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa, izvērtējot lietas apstākļus, atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 6.novembra spriedumā ietvertais pamatojums (sk. šā sprieduma [3] punktu) ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pievienojas sprieduma motivācijai.

Papildus Administratīvā apgabaltiesa norāda turpmāk minētos argumentus.

[8] Pieteicējs apelācijas sūdzībā norāda, ka atbilstoši APL 81.panta otrās daļas 2.un 3.punktam augstāka iestāde ar savu lēmumu var atcelt administratīvi aktu, bet nevar uzlikt pienākumu izdot jaunu administratīvo aktu. Līdz ar to, ņemot vērā IM valsts sekretāra 2006.gada 26.oktobra lēmuma Nr.200 saturu, VUGD priekšniekam nebija tiesību izdot Rīkojumu Nr.977 par pieteicēja atvaļināšanu no dienesta.

Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka APL 81.panta pirmā daļa noteic, ka augstāka iestāde izskata lietu vēlreiz pēc būtības kopumā vai tajā daļā, uz kuru attiecas iesniedzēja iebildumi. Augstāka iestāde, pieņemot lēmumu par apstrīdēto administratīvo aktu, citastarp ievēro Valsts pārvaldes iekārtas likumā noteikto formu, kādā tiek īstenota padotība pār zemāku iestādi, kā arī apstrīdētā administratīvā akta veidu.

Saskaņā ar Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likuma 21.panta pirmo daļu VUGD ir IM pārraudzībā esoša valsts pārvaldes iestāde.

Valsts pārvaldes likuma 7.panta trešā daļa paredz, ka padotību īsteno pakļautības vai pārraudzības formā. Minēta panta piektā daļa noteic, ka pārraudzība nozīmē augstākas iestādes vai amatpersonas tiesības pārbaudīt zemākas iestādes vai amatpersonas lēmumu tiesiskumu un atcelt prettiesiskus lēmumu, kā arī prettiesiskas bezdarbības gadījumā dot rīkojumu pieņemt lēmumu.

Atbilstoši Ministru kabineta 2003.gada 15.aprīļa noteikumu Nr.173 „Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta nolikums" 11.7.apakšpunktam VUGD priekšnieks normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā ieceļ amatā un atbrīvo no amata iestādes amatpersonas ar speciālajām dienesta pakāpēm (.).

Tātad no minētajām tiesību normām secināms, ka augstākas iestādes kontroles apjoms pār pārraudzībā esošas iestādes izdotu administratīvo aktu ir ierobežotāks. Šajā gadījumā attiecībā uz lietderības apsvērumiem par piemēroto disciplinārsodu augstāka iestāde nevar pārbaudīt, kurš no vairākiem tiesiskajiem rezultātiem ir pareizais, bet tā var pārbaudīt, vai zemāka iestāde nav pārkāpusi likumā noteiktās rīcības brīvības ietvarus, t.i., vai lietderības apsvērumi nav kļūdaini. Gadījumā, ja augstākā iestāde secina, ka, izdodot administratīvo aktu, ir pieļauti būtiski materiāltiesisko normu pārkāpumi (piemēram, nav lietderības apsvērumu), tā var atcelt administratīvo aktu un uzlikt pienākumu zemākai iestādei izdot jaunu administratīvo aktu, ievērojot augstākas iestādes norādījumus. Tas ir

gadījumos, kad augstākā iestāde pati nav kompetenta izdot citu, satura ziņā atšķirīgu administratīvo aktu, kā tas ir izskatāmajā gadījumā.

IM kā augstāka iestāde, izskatot pieteicēja sūdzību par VUGD priekšnieka 2006.gada 7.jūlija rīkojumu Nr.570 (*lietas 11.-13.lapa*), ar 2006.gada 26.oktobra lēmumu Nr.200 (*lietas 15-19.lapa*) atzina, ka apstrīdētajā administratīvajā aktā nav ietverti lietderības apsvērumi par piemērotā disciplinārsoda samērīgumu. Līdz ar to apstrīdētais rīkojums tika atzīts par nepamatotu un atcelts. Vienlaikus ar IM 2006.gada 26.oktobra lēmumu Nr.200 tika uzlikts pienākums VUGD izdot jaunu administratīvo aktu. Līdz ar to VUGD priekšniekam bija pienākums, ņemot vērā augstākās iestādes norādījumus, vēlreiz izlemt jautājumu par pieteicējam piemērojamo disciplinārsodu.

Ņemot vērā minēto, Administratīvā apgabaltiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja argumentu, ka VUGD priekšniekam nebija tiesību izdot Rīkojumu Nr.977.

[9] Pieteicējs apelācijas sūdzībā norāda, ka nav ievērots Disciplināratbildības likuma 20.panta pirmajā daļa noteiktais termiņš, ka disciplinārlietu izmeklē un lēmumu par disciplinārsoda piemērošanu (.) pieņem viena mēneša laikā pēc tās ierosināšanas. No disciplinārlietas ierosināšanas līdz Rīkojuma Nr.977 pieņemšanai bija pagājis vairāk nekā mēnesis, tāpēc VUGD vairs nebija tiesīgs sodīt pieteicēju.

Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka Disciplināratbildības likums stājās spēkā no 2006.gada 1.oktobra. Minētā likuma pārejas noteikumu 2.punkts paredz, ka dienesta pārbaudes, kas uzsāktas līdz 2006.gada 1.oktobrim, pabeidz un, ja nepieciešams, piemēro disciplinārsodu saskaņā ar noteikumiem, kas bija spēkā līdz 2006.gada 1.oktobrim.

Līdz ar to secināms, ka izskatāmajā gadījumā Disciplināratbildības likuma 20.panta tiesību norma nav piemērojama, jo pieteicējs pārkāpumu izdarīja un dienesta pārbaude tika veikta pirms minētā likuma spēkā stāšanās.

Līdz 2006.gada 1.oktobrim kārtību, kādā VUGD ierēdņu disciplinārsodu piemērošanas kārtību noteica Disciplinārais reglaments. Disciplinārā reglamenta 18.punkts paredzēja, ka pēc disciplinārpārkāpuma atklāšanas: 1) darbiniekam pieprasa paskaidrojumus; 2) priekšnieks noskaidro lietas apstākļus un, ja nepieciešams, nosaka dienesta pārbaudi.

Disciplinārā reglamenta 24.punkts paredzēja, ka lietas apstākļus noskaidro un dienesta pārbaudi veic viena mēneša laikā no dienas, kad priekšniekam kļuvis zināms par izdarīto pārkāpumu. Savukārt disciplinārsods piemērojams 10 dienu laikā pēc lietas apstākļu noskaidrošanas vai dienesta pārbaudes pabeigšanas, bet ne vēlāk kā gadu pēc pārkāpuma izdarīšanas dienas.

Savukārt Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likuma 41.panta otrā daļa (*redakcijā, kas bija spēkā līdz 2006.gada 1.oktobrim*) noteica, ka jautājumu par disciplinārsoda uzlikšanu ierosina tiešais priekšnieks un izskata attiecīgā atestācijas komisija.

Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka izskatāmajā gadījumā ir ievērota minētajās tiesību normās noteiktā disciplinārsoda piemērošanas kārtība un termiņi:

1) pēc ziņu saņemšanas par pieteicēja 2006.gada 31.maijā izraisīto ceļu satiksmes negadījumu 2006.gada 1.jūnijā ir noteikta dienesta pārbaude (*lietas 51. un 52.lapa*);

2) pieteicējs 2006.gada 1.jūnijā ir sniedzis paskaidrojumus (*lietas 53.lapa*);

3) 2006.gada 30.jūnijā ir apstiprināts dienesta pārbaudes slēdziens (*lietas 50.lapa*);

4) 2006.gada 6.jūlijā jautājumu par pieteicēja disciplinārlietu ir izskatījusi VUGD Atestācijas komisija (*lietas 64.lapa*);

5) 2006.gada 7.jūlijā pieņemts sākotnējais VUGD rīkojums Nr.570 (*lietas 11.-13.lapa*).

Ņemot vērā, ka apstrīdēšanas process ir sākotnējā administratīvā akta izdošanas turpinājums, uz Rīkojumu Nr.977, kas ir pieņemts apstrīdēšanas procesa rezultātā, jo augstākā iestāde atcēla sākotnējo VUGD 2006.gada 7.jūlijā rīkojumu Nr.570 un uzdeva izdot jaunu administratīvo aktu, nav attiecināmas prasības par disciplinārsoda piemēšanu 10 dienu laikā pēc dienesta pārbaudes pabeigšanas.

[10] Pieteicējs apelācijas sūdzībā norāda, ka nav veikti lietderības apsvērumi atbilstoši APL 65. un 66.pnata noteikumiem par piemērotā disciplinārsoda samērīgumu. Pieteicējs uzskata, ka piemērotais disciplinārsods nav samērīgs, jo pārkāpums izdarīts atvaļinājuma laikā, neesot formas tērpā, nepildot dienesta pienākumus, līdz ar to nepastāvot pazīmēm, kas liecinātu, ka pieteicējs ir VUGD darbinieks. Pieteicēja ieskatā disciplinārsoda samērīgums vērtējams kopā ar pārkāpumu rakstu un vērā ņemama arī Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likuma 43.panta trešās daļas norma, kas paredzēja, ja tiesa par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu aiz neuzmanības piespriedusi ierēdnim sodu, kas ir vieglāks par brīvības atņemšanu, iekšlietu ministrs ir tiesīgs atļaut viņam turpināt dienestu.

[10.1] Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka no Disciplinārā reglamenta 6.punkta izriet, ka VUGD darbinieka saukšana pie disciplinārās atbildības neatbrīvo viņu no iespējamās administratīvās vai kriminālatbildības. No minētā secināms, ka abas šīs atbildības (disciplinārā un krimināla) var tikt noteiktas neatkarīgi viena no otras. Disciplinārās atbildības pamatā nav jābūt noziedzīgam kriminālī sodāmam nodarījumam ar visām no konkrētā noziedzīgā nodarījuma izrietošām nepieciešamām kvalificējošām pazīmēm, bet ar vienām darbībām persona var būt izdarījusi noziedzīgu nodarījumu un, būdama VUGD darbinieks, arī disciplinārpārkāpumu, par ko tiek atbilstoši sodīta.

[10.2] Attiecībā uz argumentu, ka pārkāpums izdarīts ārpus darba pienākumu pildīšanas, norādāms, ka Lēmums Nr.1 cita starpā pamatots ar Disciplinārā reglamenta 7.punktu, kas noteic, ja darbinieka darbība vai

bezdarbība kaitē IM sistēmas prestižam, tā uzskatāma par dienesta disciplīnas pārkāpumu.

Savukārt šobrīd spēkā esošajā Disciplināratbildības likuma 3.panta otrā daļa noteic, ka par disciplinārpārkāpumu atzīstama arī amatpersonas darbība vai bezdarbība, kas nav saistīta ar tās dienesta pienākumu pildīšanu, bet kas diskreditē iestādi un mazina uzticību valsts pārvaldei.

Tāpat jāņem vērā Lēmuma Nr.1 pamatojumā norādītās tiesību normas, proti,

- Valsts civildienesta likuma 15.panta otrā daļa (VI nodaļas ietvaros, kas attiecas arī uz specializētā valsts civildienesta ierēdņiem) noteic, ka ierēdnis amata pienākumu izpildes laikā un ārpus tā ar savu rīcību nedrīkst diskreditēt sevi, iestādi un valsti;
- Disciplinārā reglamenta 2.punkts noteic, ka darbinieka pienākums ir pildīt zvērestu, precīzi izpildīt priekšnieka likumīgās pavēles un rīkojumus, apzinīgi pildīt dienesta pienākumus un nepieļaut pārkāpumus un nolaidību;
- Ministru kabineta 2001.gada 9.janvāra instrukcijas „Ierēdņa uzvedības principi" 2.punkts noteic, ka ierēdnis uzvedas tā, lai tiktu vairota sabiedrības uzticība valsts pārvaldei;
- VUGD 2005.gada 4.jūlija noteikumu Nr.9 „Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta darbinieku ētikas un uzvedības noteikumi" 4.punkts noteic, ka darbinieks ar savu uzvedību un rīcību veicina sabiedrības uzticēšanos iestādei un ievēro katra sabiedrības locekļa cilvēktiesības.

No minētajām tiesību normām secināms, ka ierēdņi, arī specializētajā dienestā esošie, ir īpaša personu kategorija, kas veic izpildvaras funkcijas, un attiecībā uz šīm personām noteiktas gan īpašas sociālās garantijas, gan arī prasības, tostarp, ka ierēdnis arī ārpus amata pienākumu izpildes laika nedrīkst diskreditēt sevi, iestādi un valsti, ka ierēdnim ar pietiekamu cieņu jāizturas pret citiem sabiedrības locekļiem un jārespektē viņu tiesības, ka ierēdnim jāuzvedas tā, lai tiktu vairota uzticība valsts pārvaldei (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 6.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-705/2008*).

[10.3] Lietā nav strīda par faktiskajiem apstākļiem, ka pieteicējs ir vadījis transportlīdzekli, būdams alkohola reibumā, alkohola koncentrācija pieteicēja asinīs 2,17 promiles, ka pieteicējs ir vainojams ceļu satiksmes negadījuma izraisīšanā, kurā cietušas citas personas. Administratīvās apgabaltiesas ieskatā, vērtējot pārkāpuma raksturu, būtiski ir tas, ka pārkāpums bijis ceļu satiksmē, kur īpaši var tikt apdraudētas citu personu tiesības, ka rīcība bijusi alkohola ietekmē, kā arī konkrētā notikuma sekas, ka ir cietušas citas personas.

Lai gan minēto pārkāpumu pieteicējs ir izdarījis atvaļinājuma laikā, Lēmumā Nr.1 tas ir pareizi novērtēts kā valsts amatpersonas necienīga uzvedība, kas diskreditē IM sistēmas un VUGD prestižu, mazinot uzticību valsts pārvaldei. Disciplinārsoda noteikšana izskatāmajā gadījumā ir

saistīta tieši ar pieteicēja darbību (tiesību normu un ētika normu pārkāpumu) savienojamību ar pieteicēja atrašanos valsts dienestā, proti, dienesta turpināšanu. Līdz ar to ir samērojams pārkāpuma smagums, ļaunums, kas pārkāpuma dēļ var tikt nodarīts pārvaldei un sabiedrībai, kā arī attiecīga satura lēmuma pieņemšanas nepieciešamība. Administratīvās apgabaltiesas ieskatā nav šaubu par to, ka transportlīdzekļa vadīšana alkohola reibuma stāvoklī ir smags pārkāpums, kas vērsts uz citu sabiedrības locekļu tiesību nopietnu apdraudējumu. Nav šaubu par to, ka šāda rakstura pārkāpums valsts amatpersonas darbībās būtiski ietekmē uzticību valsts pārvaldei. Minētais ir pietiekams pamats atzinumam, ka šāda personas rīcība nav savienojama ar valsts uzdevumu pildīšanu, proti, dienesta turpināšanu. Administratīvā apgabaltiesa nesaskata kļūdas iestādes lietderības apsvērumos un atzīst, ka piemērotais disciplinārsods ir samērīgs.

[11] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Lēmums Nr.1 ir tiesisks un pamatots.

Tā kā nav pamata Lēmuma Nr.1 atcelšanai, Administratīvās apgabaltiesas ieskatā nav pamata lemt par zaudējumu atlīdzinājumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Noraidīt *A.P.* pieteikumu par Iekšlietu ministrijas 2007.gada 2.janvāra lēmuma Nr.1 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Spriedumu 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	*(paraksts)*	L.Slica
Tiesneši	*(paraksts)*	Ļ.Kušnire
	(paraksts)	M.Vīgants

NORAKSTS PAREIZS
Rīgā, 20.05.2009.
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese L.Slica